

Дніпропетровськ, 1970 рік

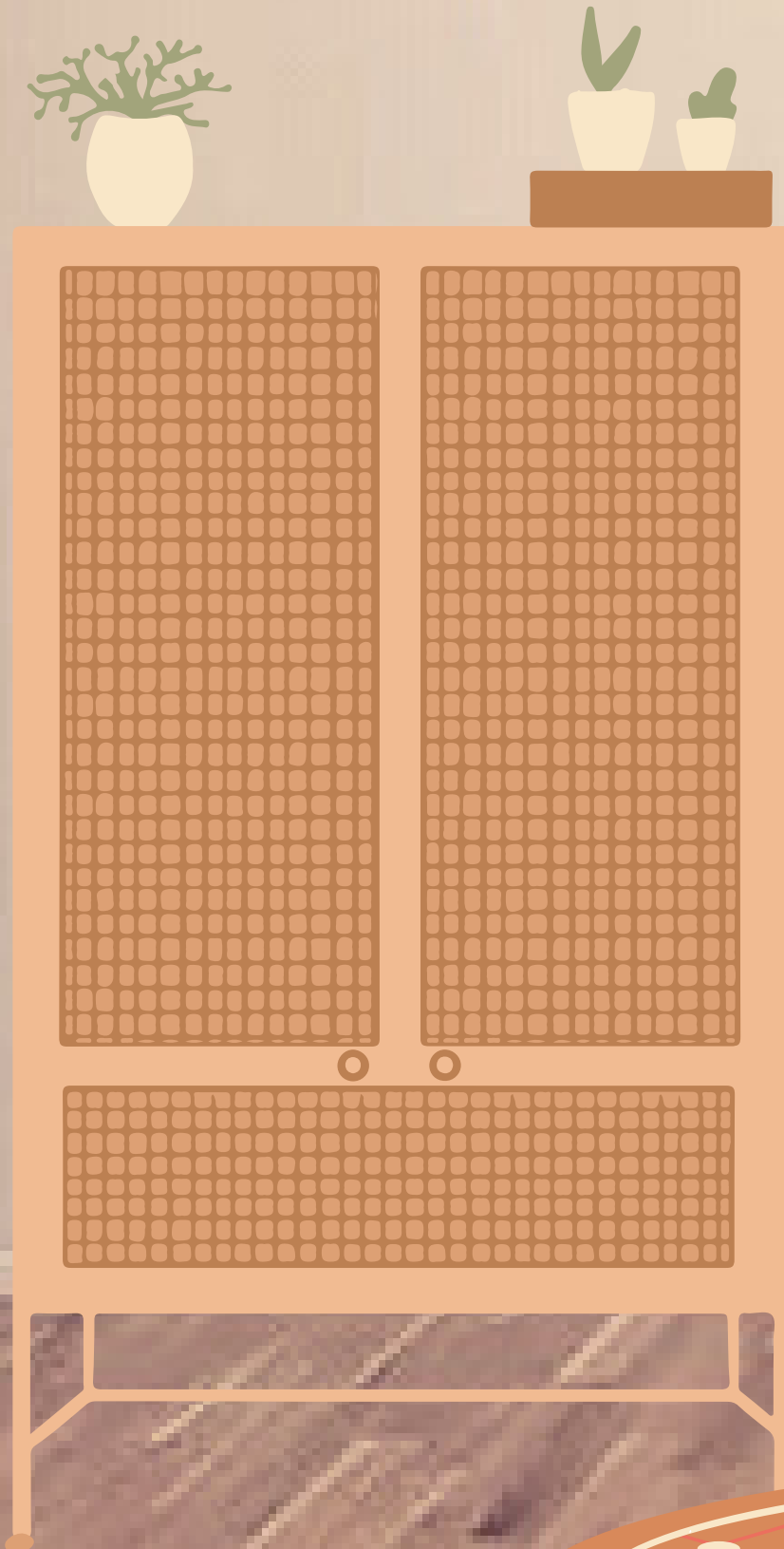
...Були ж часи! А потім
прийшов час отримувати
вищу освіту, але ж ніде було.
Що тільки не довелося
зробити заради нашого
університету... Дуже довга
Історія.

Ми уважно
слухаємо!

Розкажи!

Моя
молодість

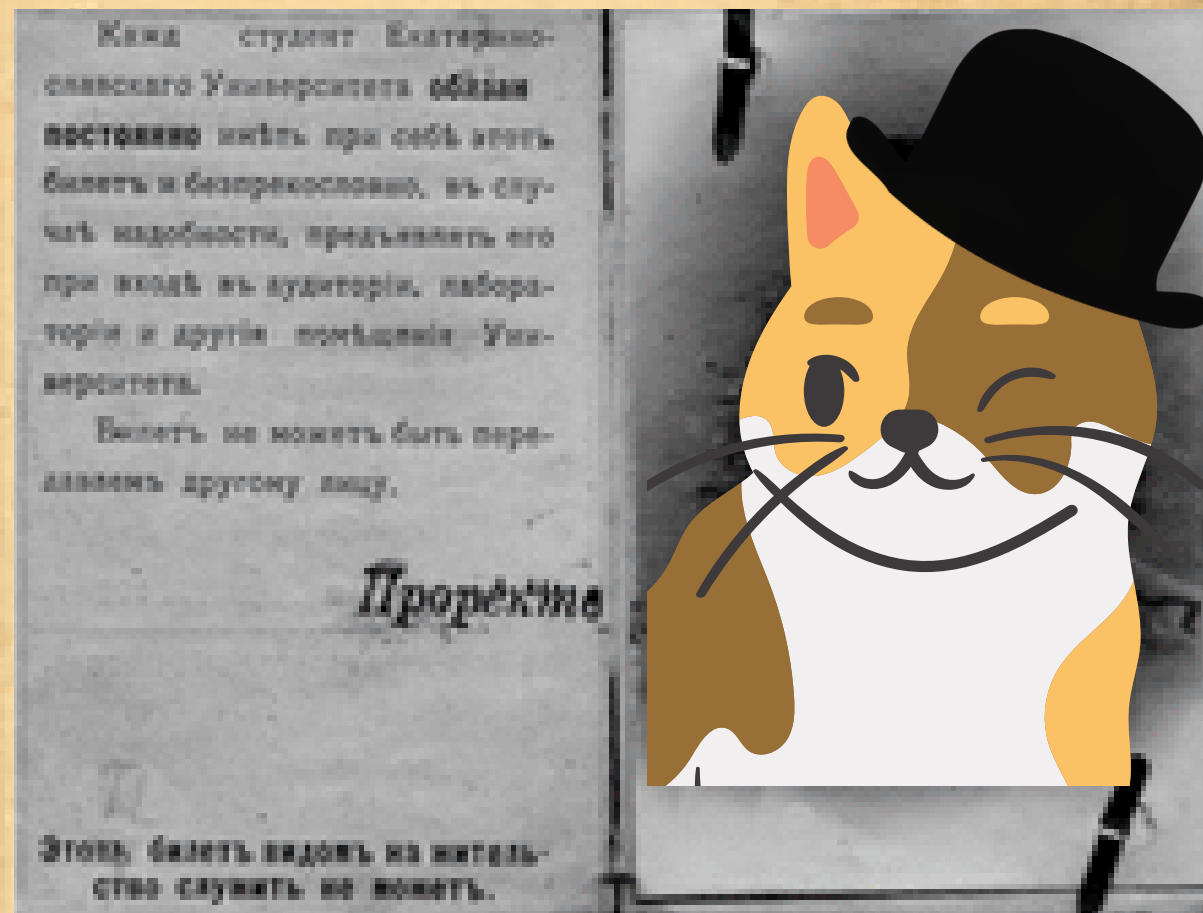
Ох... Добре,
домовились!

Політична ситуація у 1918 році була нестабільною. Просинаєшся і не знаєш – у чиїх руках влада опинилася сьогодні. У травні до нашого Катеринослава прийшла УНР. От тоді й закипіла підготовча робота. Розроблялися навчальні програми, створювався статут та готувалася вся необхідна документація. Стільки засідань та комісій довелося пережити, що у мене аж вуса ледь не посивіли. Навіть сам Володимир Вернадський доклав руку до відкриття. Місто майбутньому університету виділило прегарну будівлю – колишніх Вищих жіночих курсів.

Я та будівля Вищих жіночих курсів, 1918 рік

Вусань – справжній студент, 1918 рік

20 серпня 1918 року – день, коли спільні зусилля місцевого самоврядування та громадськості міста нарешті принесли свої плоди. Цього дня й було засновано Катеринославський класичний університет. Такій спільній перемозі також значно посприяв уряд Української держави. Заклад взяв у свої обійми 2750 студентів з чотирьох факультетів: медичного, юридичного, фізико-математичного та Історико-філологічного. Хоча офіційного свята відкриття не було, але ж як ми тоді запалили власними силами – голова болить згадувати.

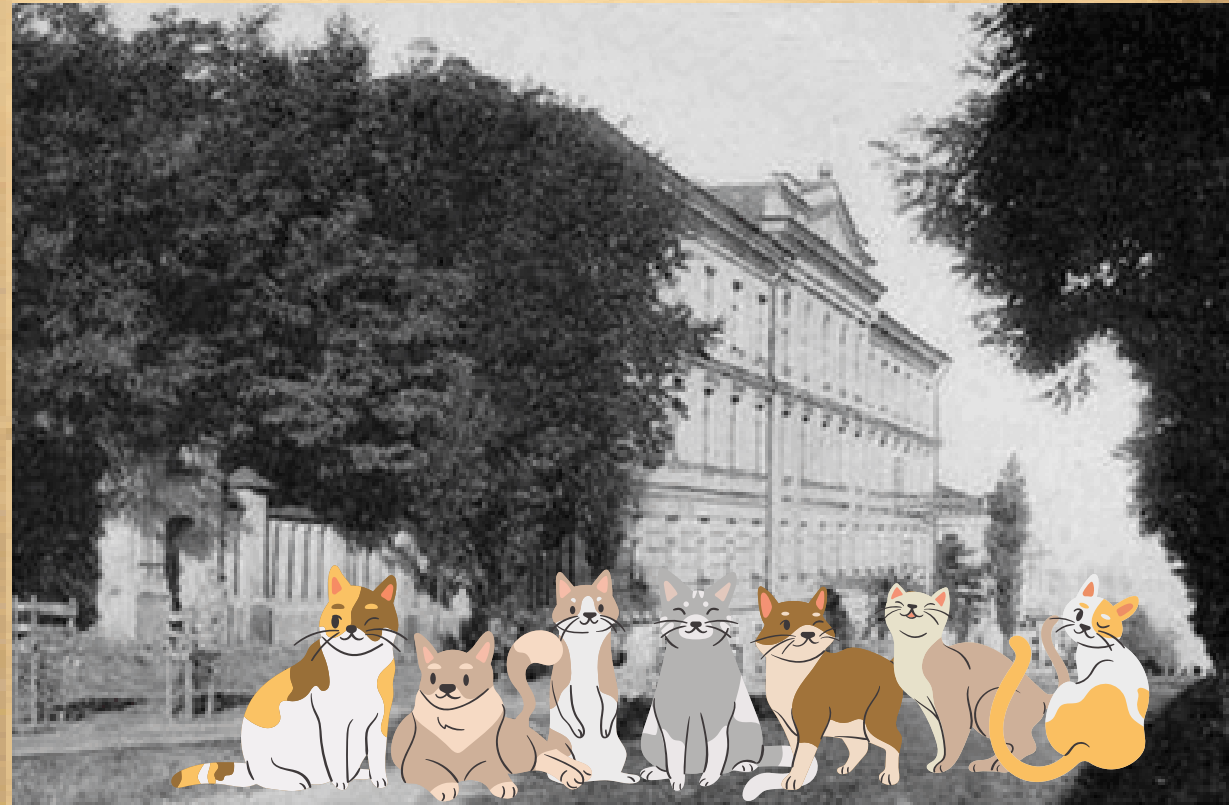
Не навчанням Єдиним. Ми молоді були, душа
прагнула розваг, але не таких, як зараз – більш
вишуканих. З листопада вперше відбувся
університетський бал у Потьомкінському палаці.
Саме тоді й заклалася ця щорічна традиція. Бал
наробив багатько шуму в місті. Щоб зрозуміти
рівень цього заходу, варто лише знати, що на
нього завітала Віра Холодна – прима кіноекранів.

Закохані біля Потьомкінського палацу, 1918 рік

Приємна зустріч на балу, 1918 рік

З одногрупниками на перерві біля духовної семінарії, 1919 рік

З кінця 1918 року закінчилися непрості часи та розпочалися тяжкі. Місто з усіх боків роздирали різні військові угруповання. Університету критично не вистачало коштів та приміщень (деякі лабораторії навіть розташовували у приватних квартирах). Заклад насилу існував за рахунок пожертв, зборів та студентських оплат. У грудні 1919 року політична ситуація визначилась – у Катеринослав прийшла радянська влада. До середини липня довелося відпрацювати одразу два семестри 1919/20 навчального року (перший був вимушено пропущений). Очей ніколи було піднімати. Не бачив краси ані весняної, ані вашої бабусі – а ми тоді з нею тільки познайомилися.

Викладачі у нас були чудові – професіонали своєї справи. Серед них були не тільки катеринославці, але й науковці зі всієї колишньої Імперії. Хоча й ми намагалися бути сумлінними студентами, але молода кров Інкони затуманювала свідомість – то із занять втечемо, то завдання не виконаємо, то пожартуємо невлучно (але ж за невлучний жарт би не карали!).

Першим обраним ректором став Володимир Карпов – професор медичних наук. Мені пощастило – був його улюбленцем.

З начальством університету, 1919 рік

Мозаїка Катеринославського університету
(верхній ряд: Д. Коновалов, І. Огієвецький), В.
Дзержинський; нижній ряд: О. Пешковський,
Вусань, О. Ладигенський; з лівого боку: Д.
Яворницький; з правого боку: А. Тальянцев),
1919 рік

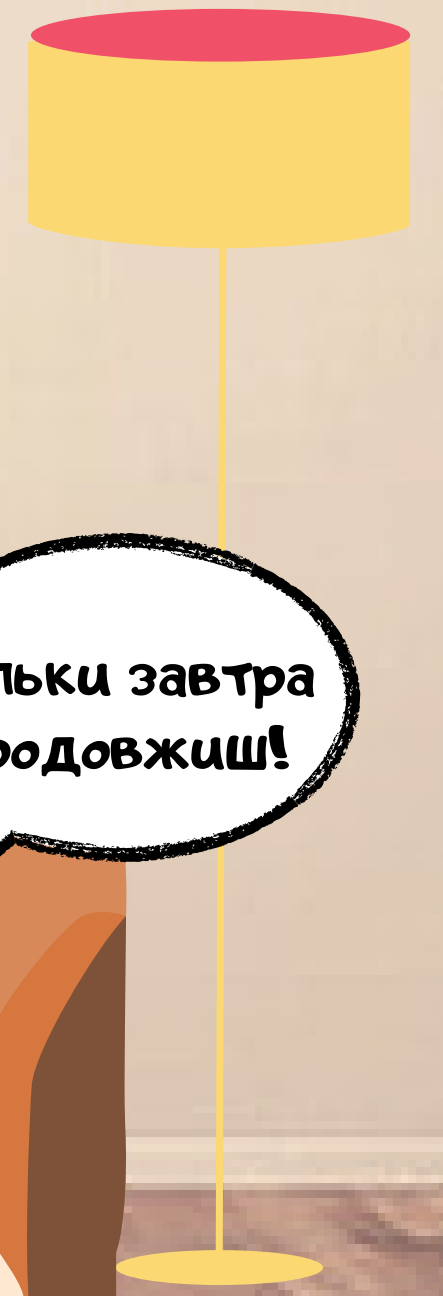
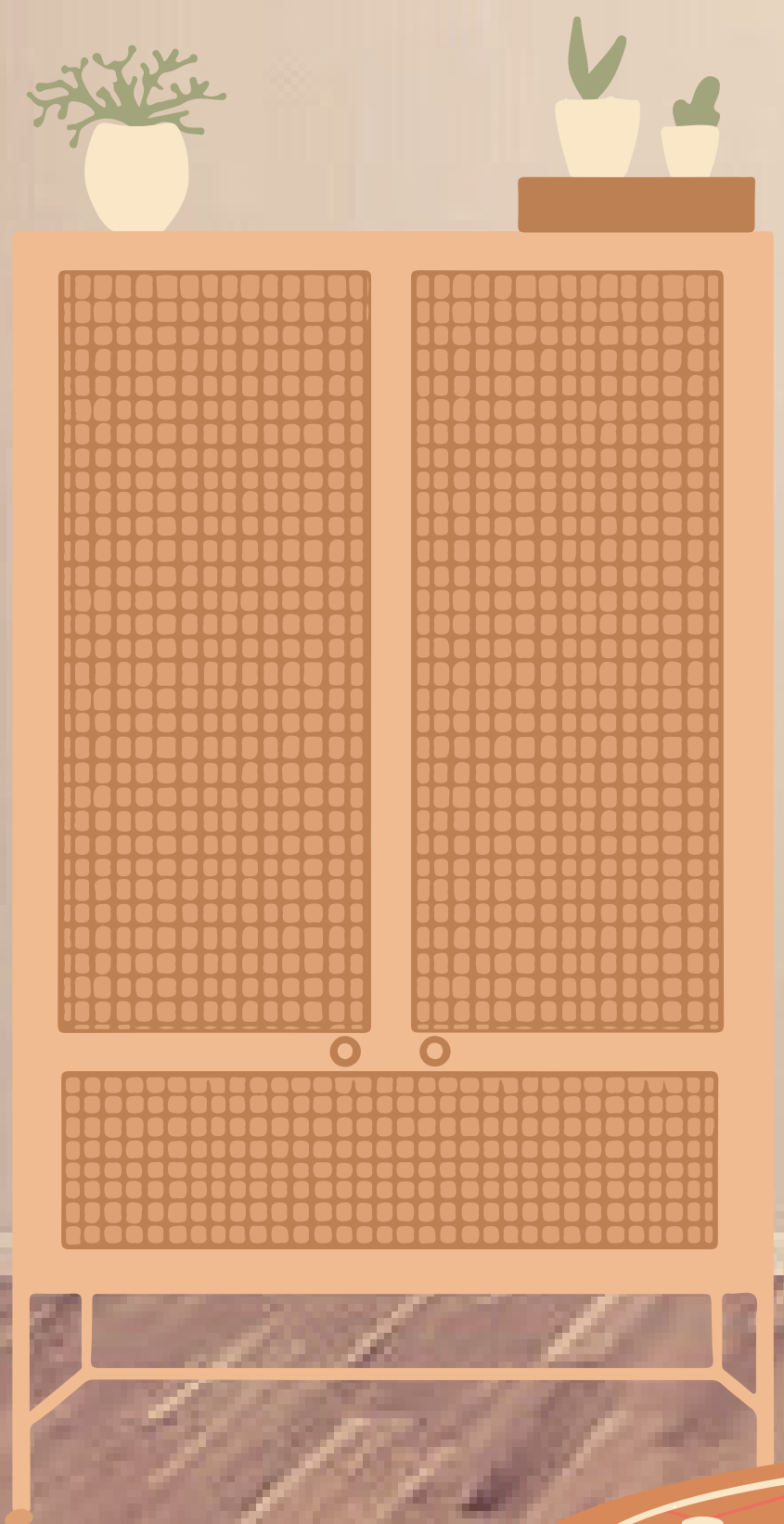
Не перелічити ту кількість талановитих людей,
яка мене у той час оточувала. Серед
найвідоміших: видатний історик-археолог
Дмитро Яворницький, хімік зі світовим ім'ям –
Дмитро Коновалов, професор математики Іссак
Огієвецький, вчені-медики Владислав
Дзержинський та Антон Тальянцев, лінгвіст
Олександр Пешковський, юрист Олександр
Ладигенський. Я навіть фізично не зможу
назвати всіх, та й не пригадаю вже – а шкода.

Отже, непрості були часи. Як вдалося серед революційної куряви звести такий шанований сьогодні заклад освіти – я досі дивуюся. Мабуть, всі складні обставини посунулися в сторону перед людьми з незгасним запалом та справжніми профі, котрі навіть дихали наукою.

Вусань – найкращий випускник, 1922 рік

Все, досить на сьогодні спогадів. Вам вже час спати.

Тільки завтра продовжиш!

Куди ж я подінуся!

